

J.E. Tynkkynen

Syväsuikeilus

Syväsukellus

Syväsukellus

Omaelämäkerrallinen tarina

J.E.Tynkkynen

Books on Demand

www.BoD.fi

Tämä kirja sisältää suorasukaista kuvausta seksistä ja väkivallasta,
eikä se siksi sovellu nuorille tai herkille aikuisille.

Photo: Michael Marnin Jacobs

Teksti:	© 2019 J.E.Tynkkynen
Kustantaja:	BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja:	BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa
ISBN:	978-952-80-0897-2
Kannen kuvat:	Public domain / www.pxhere.com
Fontit:	Libre Baskerville, Reem Kufi

Tekstissä siteerattujen laulujen ja runojen tekijätiedot löytyvät kirjan lopusta (ss. 365-366).

Lukijalle

Kirjoittaessani Syväasukelluksen käsikirjoitusta olin jonkinlaisessa superpositiossa, jossa pystyin aistimaan samaan aikaan 1980-luvun alun ja nykyhetken 35 vuotta myöhemmin.

Yritin palauttaa muistiini mielikuvia tositapahtumista ja ihmisistä, joille ne tapahtuivat. Sitten kirjoitin ne tekstiksi niin tarkasti kuin pystyin vain muistamaan mitään sensuroimatta.

Apuna minulla on ollut omia muistiinpanojani noilta vuosilta sekä laaja tausta-aineisto. Kirjaan oli tyrkyllä materiaa niinkin paljon, että olen joutunut tiivistämään tapahtumia ja yhdistelemään henkilöitä.

Kirjaan on lisätty fiktiivistä ainesta vain sen verran, mitä tarinan luettavuus vaatii, ja niin, että se on uskollinen todellisille tapahtumille ja keskusteluille.

Hyvin tämänkaltaisia asioita todella tapahtui romaanihenkilöiden esikuvina oleville ihmisille suurin piirtein näihin aikoihin ja likimain tässä järjestyksessä.

Tässä kirjassa puhutaan henkilöistä oikeilla nimillä vain, jos heistä kerrotut asiat ovat jo julkisesti ja yleisesti tiedossa. Kaikki muut nimet ja ammatit sekä asuin- ja työpaikat yms. on muutettu tarinan henkilöiden esikuvana olevien todellisten henkilöiden (ja koiran) suojelemiseksi.

6.8.1982

Saavun merenpohjaan yhdeksässä metrissä. Käännyin paikallani puolittaiseen seisoma-asentoon ja jään leijumaan vaalean hiekan päälle. Painan räpylät kevyesti hiekkaan, jotta pysyn paikallani niin kauan, että saan itseni täysin painottomaksi lisäämällä hivenen ilmaa tasapainoliiveihini.

*Sieluni maa on
ääretön niin kuin Aasia
autio Jäämeren lailla*

*harmaata hiekkaa
hiekkaa ja harmaita paasia
kaikkea kasvua vailla*

(1) Uuno Kailas

Suussa on tympeän läpitunkeva merisuolan maku. Yritän puhalttaa veden pois suustani regulaattorin kautta ja nieleskelen nieluun jäänyttä karvasta neste-tilkkaa alas kurkustani, kunnes maku häviää suussani. Samalla saan korvat aukeamaan, kun paine-ero tasaantuu pään sisällä kulkevien onteloiden ja meren välillä.

Ympärilläni on harvakseltaan ruskolevää. Se nousee korkealle ylleni kuin vedenalainen bambumetsä. Levämetsikössä on vain niukalti kaloja, lähinnä pieniä poikasia etsimässä turvaa pedoilta, mutta kauempana avovedessä partioi isoja parvia uteliaanoloisia turskia ja seitejä.

Nautin hetken merenpohjan äärettömästä hiljaisuudesta. Rantatyrskyjen levottoman leikin alapuolella meri tuntuu korostuneen rauhalliselta, lähes uneliaalta. Rauhan rikkovat vain hengityksestäni syntyvät ilmakuplat, jotka laajenevat noustessaan kohti Jäämeren pintaa ja rikkoutuvat sen ikuisenlevottomiin maininkeihin.

Veden paine puristaa kehoani joka puolelta ennen kuin totun

taas sen voimaan. Märkäpuvun alle pääsee lirus kylmää merivettä, mutta onneksi se lämpenee nopeasti siellä ja pääsen taas takaisin miellyttävään olotilaan.

Katselen pinnalle, jossa sukelluskumppanini asettelee vielä jotain yksityiskohtaa paikalleen ennen kuin hän painuu uppeluksiin. Harjunen ei ole koskaan nopea liikkeissään, joten tämä ei ole ensimmäinen kerta, kun joudun odottamaan häntä.

Leijun mahdollisimman hiljaa pohjan yläpuolella, jotta märkäpukuun ei tunkeutuisi yhtään enempää Jäämeren-kylmää vettä kuin on välttämätöntä. Puku kiristää haarovälistä, joten yritän vetää sitä löysemmäksi. Esinahan alle on jäänyt pikku tuppo häpykarvoja, ja ne nipistelevät vastaan, kun koetan saada puvun järjestykseen.

Ehdin jo huolestua siitä, että Harjunen näkee minun kourivan itseäni, ennen kuin saan tilanteen ratkeamaan onnellisesti ja jumiin jääneet häpykarvat vapautuvat esinahan alta.

Vähän ajan kuluttua Harjunen saapuu vierelleni. Hän tekee samat tasapainonsäätöliikkeet kuin minä hetkeä aiemmin, ja pian hänkin leijuu painottomana, valmiina heittäytymään taas uuteen vedenalaiseen seikkailuun.

Harjunen osoittaa sormillaan OK-merkkiä ja me lähdemme liikkeelle. Viikon mittaisen sukellusleirin viimeisenä päivänä haluamme mennä syvälle. Todella syvälle, mahdollisesti jopa 50 metriin.

Kahdentoista metrin jälkeen pohja alkaa viettää jyrkemmin kohti syvyyksiä ja ruskolevät loppuvat kuin seinään. Edessä on valtameren ääretön sininen hämy. Yksinäinen kissakala seuraa meitä tarkkaavaisesti, kun sukellamme sen ohi kohti pimeyttä.

Merenpohja oli vaaleaa, hienoa hiekkaa matalammalla. Nyt se muuttuu pikku hiljaa tummemmaksi ja karkeammaksi.

Ympärillämme on sitä vähemmän elämää, mitä syvemmälle saavumme.

Kolmessakymmenessä metrissä pohja on hyvin karu – varsinkin verrattuna siihen ruskolevämetrikön ylenpalttiseen runsauteen, jossa oli vieri vieressä simpukoita, merisiilejä, meritähtiä, meriaurinkoja ja muita merenalaisia mönkijöitä.

Veden paine puristaa märkäpuvun yhä tiukemmin ruumis-

tani vasten ja tekee siitä entistäkin ohuemmän. Kylmä vesi pääsee nyt jäähdyttämään meitä huomattavan nopeasti, joten lisäämme Harjusen kanssa vauhtia pysyäksemme lämpiminä.

Olen iloinen siitä, että minulla on käytössä hieman perusregulaattoria kalliimpi Dakor, varsinkin kun olen säätänyt sen tehdasasetuksia herkemmäksi. Se tarjoilee ilmaa paineilmasäiliöistä ihanan runsaasti näin syvällä, olkoonkin että se siksi jäätyy talvella sitten muita herkemmin.

Lopulta pysähdymme paikallemme kuin yhteisestä sopimuksesta. Katson syvyysmittaria, se näyttää 43 metriä. Merenpohja viettää edelleen jyrkästi kohti syvyyksiä, ja meitä houkuttaisi edetä vieläkin syvemmälle, mutta järki sanoo, että meidän on pysähdyttävä ennen kuin altistamme itseämme liikaa sukeltajantaudille.

Tai itse asiassa järki on tässä asiassa jo pahasti jälkijättöinen, sillä turvallisuussyistä meidän olisi pitänyt jäädä korkeintaan 30 metriin. Olisi ehkä rehellisempää sanoa, että järjen sijaan pelko sai meidät pysähtymään tähän syvyyteen.

Katsomme hetken valtameren tummanhämyistä äärettömyyttä, joka avautuu edessämme läpitunkemattoman uhkaavana mutta samaan aikaan mielikuvituksellisen kiehtovana ja vastustamattoman houkuttavana.

Sitten muistamme suunnitelmamme. Tarkoituksenamme on täyttää Harjusen mukanaan tuoma lasinen limonadipullo ilmalla, sulkea korkki tiukasti kiinni ja päästää se nousemaan pintaan.

Suunnitelmamme mukaan valtava paine-ero räjäyttää pullon pinnan läheisyydessä, ja me pääsemme todistamaan alhaalta käsin vedenalaista ilotulitusta, kun pullosta vapautunut valtava ilmaryöppy törmää väkivaltaisesti Jäämeren tyrskyihin.

Ryhdyimme tuumasta toimeen. Harjunen nojautuu räpylöilään pohjaa vasten ja kaivaa limsapullon verkkopussista, joka roikkuu hänen lanteillaan, ja ottaa korkin pois.

Minä puolestani otan regulaattorin suustani, laitan sen limsapullon alle ja alan juoksuttaa ilmaa pullon suusta sisään.

Tehtävä osoittautuukin yllättävän vaikeaksi. Ilma ei tahdo mennä kapeasta suuaukosta sisään vaan pulppuaa sen ohi ja

nousee suurina kuplina kohti pintaa. Yritän laittaa regulaattorin tiukemmin pullon suuta vasten, mutta silti vain pieni osa ilmasta päätyy pulloon.

Katselen samalla lumoutuneena, kuinka kuplat nousevat ylöspäin ja laajenevat jättimäisiksi lautoiksi. Ne tuntuvat huojuvan edestakaisin kulkiessaan aivan kuin ne tanssisivat jotain iکیaikaista rituaalitanssia.

Näyttää aivan siltä kuin kuplat avaisivat ikkunoita menneisiin maailmoihin, ja niistä kimaltelisivat kauan sitten eläneiden kalojen kuvajaiset. Hah!

Yht'äkkiä tajuan, että en ole hengittänyt vähään aikaan vaan olen kuluttanut jo kohtalaisen pitkän rupeaman pullon täyttämiseen. Mieleeni nousee kysymys, onko hengittäminen ylimalkaan välttämätöntä näin syvällä. Koetan laskea hapen osapaineen 43 metrin syvyydessä, mutta jostakin syystä numerot pitävät minua pilkkanaan ja vaihtavat ajatuksissani paikkaa kesken laskutoimituksen enkä saa sitä valmiiksi.

Lopulta ymmärrän olevani syvyyshumalassa. En tunne edelleenkaan mitään tarvetta hengittää, mutta järkeni sanoo, että olisi varmaankin ihan hyvä ajatus vetää henkeäkin välillä. Niinpä laitan regulaattorin lähes vastentahtoisesti suuhuni ja vedän ilmaa keuhkoihini pari kertaa.

Hengitys saa minut palaamaan takaisin todellisuuteen. Katson Harjusta silmiin, ja hän näyttää todenneen saman asian: on aika palata pintaan.

Niinpä Harjunen sulkee limsapullon korkin, vääntää sen tiukasti kiinni, ja vapauttaa pullon veteen.

Pullo lähtee nousemaan ja katoaa pian hengityksestämme purskahtevien ilmakuplien joukkoon ja pinnalla leimua-vaan auringon kimallukseen.

Suurta räjähdystä tai purkausta ei koskaan näy. Odotamme sitä hetken aikaa, mutta emme saakaan mitään palkkiota kaikesta tästä vaivannäöstä.

Katsahdamme toisiamme pettyneinä. Harjunen kohauttaa olkapäitään ja näyttää eleellään, että meidän pitäisi lähteä jo nousemaan ylöspäin. Näytän Harjuselle, että olen samaa mieltä, ja polkaisemme räpylöillä vauhtia jyrkän rinteen suuntaisesti kohti rantaa.

Pian törmäämme taas kalaparviin, jotka partioivat avo-

vedessä ruskolevä metsän edustalla. Pohjassa on koko ajan enemmän pikkueläimiä ja Jäämeren korallia. Lopulta allamme on niin paljon sinisimpukoita ja muita mereneläviä, että voisimme kerätä ateriatarpeet yhdeltä istumalta. Tai siis tässä tapauksessa yhdeltä kellumalta.

Jäämme kolmessa metrissä puhaltelemaan ylimääräisiä typpikaasuja pois elimistöstämme, jotta torjumme mahdollisen sukeltajantaudin. Näin lähellä rannan tyrskyjä vesi on jo aika sameaa, koska jatkuva merenkäynti sekoittaa pohjaa loputtomalla päättäväisyydellä ja kulumattomalla tarmolla.

Noin kymmenen minuutin kuluttua nousemme pintaan. Etsimme sopivan suojaisan ja helpon kohdan rantautua ja konttaamme aaltojen keskeltä niljakkaille rantakiville ja siitä kuivalle maalle.

Olemme juuri lopettaneet Harjusen kanssa viimeisen sukelluksen viikonmittaisella leirillä Pohjois-Norjan rannikolla Vesisaaren ja Vuoreijan ympäristössä, joten meillä ei ole enää mitään tarvetta täyttää paineilmalaitteita uudelleen. Siitä huolimatta viemme tottumuksen voimasta laitteet paineilmakompressorin viereen odottamaan täyttövuoroa.

Kasaan kaikki irtonaiset sukellusvälineet jättimäiseen varustekassiini ja lähden Harjusen matkassa läheiseen vuoripuroon pesemään märkäpukua suolavedestä. Samalla puhdistuu oma ruumiskin, ainakin joiltakin osin.

Purovesi nimittäin tulee suoraan Ruijan ylängön jäätiköiltä, ja se on koleampaa kuin itse Jäämeri, vaikka on elokuun alku. Hyppäämme hyiseen virtaan ja huudamme erilaisia voimaisanoja, sillä kumpikaan meistä ei pidä kylmistä kylvyistä.

Ainoa tapa peseytyä jäätävässä purossa on se, että hulauttaa tilkan vettä märkäpuvun alle ja pyörittelee sitä siellä niin kauan, että vesi lämpenee vähäsen ihoa vasten. Sen jälkeen puvun sisään voi päästää taas pikkuisen lisää vettä ja niin edespäin.

Mitään syväpuhdasta ei tällä konstilla synny, mutta ei siinä lämpötilassa voi paljoa muuta toivoa. Jos erehtyy käyttämään saippuaa, kylmyys saa sen jämähtämään iholle eikä sitä saa huuhdeltua pois siitä millään.

Meillä on kyllä käytössä leirillä yksi huvilateltasta sovellettu leirisuuna, mutta kukaan ei ole valitettavasti lämmittänyt sitä

vielä tänään eikä meillä ole nyt muuta keinoa kuin huljuttaa vettä märkäpuvun sisällä ja mennä saunaan sitten myöhemmin, jahka se on lämmin.

Tilannetta ei helpota yhtään myöskään se, että sää on ollut koko viikon jopa Pohjois-Norjalle epätyypillisen kylmä, ja meidän päällemme vihmoa vettä vähän väliä.

Jossain Vuoreijan pohjoispuolella yksinäinen maantie seuraa tiukasti vuononrantaa. Lähellä tien loppupistettä eli

.....
*Mulla on levottomat jalat
levottomat jalat
levottomat*

Hassisen kone (2)

Hamningbergiä on pieni kaistale tasaista, karua maata kuun maisemia muistuttavan kivilohkareisen vuorenrinteen ja tyrskyisän meren välissä. Sinne on nyt leiriytynyt epämääräinen lössi jyvaskyläläisiä sukeltajia.

Olemme levittäneet telttoja lähes elottomalle kentälle kaikkiin mahdollisiin kivettömiin kohtiin, joita tosin ei ole montaakaan, ja sitoneet teltat vahvoilla naruille tiukasti kiinni maahan mereltä puhaltavien myrskytuulien varalta.

Kentän keskellä nousee kuin katedraalina vanhasta bussista rakennettu matkailuauto, ja se toimii leirin hermokeskukse-
na.

Katedraaliin on kiinnitetty myös kuivausnaruja, jolle ripustamme pyyhkeet ja märkäpuvut kuivumaan. Tai ainakin odottamaan sitä epätodennäköistä hetkeä, että Pohjois-Norjan nihkeänkosteaa loppukesä oikeasti kuivaisi jotakin.

Kiipeämme matkailuautoon lämmittelemään. Se on tyhjä, sillä kaikki muut ovat vielä vedessä. Meillä meni sukellus ohi todella nopeasti, kun päätimme mennä niin syvälle eikä siellä voi viipyä kuin muutaman minuutin ajan ennen kuin pitää jo nousta ylös.

Istun penkille pienen pöydän ääreen haikeana, koska nyt on viikon sukellukset sukellettu ja huomenna on aika lähteä kotiin. Katselen hiljaa, kun mäkäräiset poukkoilevat verhojen alla vasten likaista ikkunaa.

Matkailuauto tuoksuu oudolta sekoitukselta, jossa on vanhaa hyttysmyrkyä, väljähtynyttä mustapippuria ja kuumassa auringonpaisteessa paahtunutta sammalta.

Olisi sittenkin pitänyt jäädä matalaan veteen ja mennä leirin

pohjoispäähän, missä löytyy kapeita V-kirjaimen muotoisia kuruja noin 15 metrissä. Niiden seinät ovat niin täynnä elämää, että sukellus tuntuu siellä aivan Jacques Cousteaun filmiltä. Vaikutuksen kruunaavat ruskolevät, jotka nousevat kurun huipuilta ja kaartuvat holviksi niiden ylle.

En ole löytänyt toista niin kaunista paikkaa millään muulla sukellusretkellä – enkä oikeastaan muuallakaan kuin korkeintaan elokuvissa. Se vedenalainen kauneudensarvi on täydellinen vastakohta tälle ahdistavanankealle rumuudelle, joka ympäröi meitä synkkien paasien muodossa tässä leirin ympärillä.

Katson ulos. Siellä on ruvennut satamaan. Mietin hetken, pitäisikö mennä pelastamaan märkäpuku ja pyyhe narulta, mutta mitä väliä sillä on. Nehän ovat märkiä jo valmiiksi.

Väsymys voittaa velvollisuudentunnon. Nukahdan hyvin ansaittuun lepoon bussin unettavanrauhhoittavassa lämmössä.

Uni on rauhallisenpetollista aikaa. Se voi tuntua tyyneltä ja levolliselta, mutta kaikki onkin suurta harhaa. Asiat ottavat usein äkkiarvaamatta aivan uuden suunnan, ja näennäinen turva osoittautuu valheeksi, kuten nyt.

Jossakin tajuntani alhaisimmalla tasolla ymmärrän kyllä, että ilmapiiri on muuttunut. Joku on laittanut Dave Lindholmia soimaan, ja verkkaisen puheen porina miehittää pikku hiljaa uneni.

Olen silti yllättynyt, kun säpsähdän kokonaan hereille ja käsitän tuijottavani jättimäistä kissakalaa suoraan silmiin. Kaappi räjähtää nauruun.

– Hähä! Se meinas tulla päälle iha tosissaa. Mut mää sain sen painettua harppuunalla pohjaa vaste. Sima leikkas sitte siltä kurku auki. Siihe loppu se sätkyily.

Kaapin äänessä on voitonriemua ja ylpeyttä, mikä ei ole lainkaan ihme. Kissakala on oikeasti vartenotettava vihollinen. Veneessäkin norjalaiset kalastajat tuikkaavat ensimmäisenä sille suuhun puukepin, jotta otus upottaa hampaansa siihen eikä huono-onnisen kalastajan sääriluuhun.

Veden alla kissakala aukoo jättimäistä suutaan uhkaavasti ja paljastaa tunkeilijalle simpukoiden murskaamiseen erikoistuneen hammasrivistönsä varoitukseksi liiasta lähentelystä.

Kala muistuttaakin jotain painajaismaista merihirviötä, jolla on jättimäisen lihaksikas pää ja suoraan sen jatkeena hirmuliskomainen pyrstö.

Kaappi pitää nyt kissakalan verenhimoista suuta muutaman sentin päässä unenpöpperöisistä kasvoistani. Kalasta valuu limansekaista vettä Kaapin takille, eikä se tunnu haittaavan häntä, mutta minä en halua limaa päälleni ja työnnän kalan kauemmaksi kasvoistani.

– Mistä se löyty?

– Se oli siellä lähellä niitä kuruja. Parissa kymmenessä metrissä. Simppa meinas uia vahingossa sen päälle ja se jäi kattelee Sima perää vihasena ja mulla oli täys rauha ampua se siihe.

Samalla huomaan Siman, joka huojuu hitaasti kuskin penkillä silmät kiinni ja laulaa ääneen Daven biisin sanoja. Nyt selvisi sitten myös syyllinen bussin vallanneeseen Daveinvaasioon.

– Joo. Hyvä ettei purru mua perkele, Sima säestää Kaappia.

Minä en olisi ehkä uskaltanut ampua noin isoa kissakalaa, vaikka olisi ollut kuinka hyvä paikka, mutta olen todella iloinen, että Kaappi sai sen saaliiksi. Kissakalan liha on herkullista, pihvimäisen pureskeltavaa eikä mitään pehmeää hyytelöä niin kuin esimerkiksi kampela. *Meget bra*, sanoisi norjalainen.

– Nys saahaa kissakalaa, nauraa Kaappi ja lähtee merihirviönsä kanssa ulos bussista.

– Joo! Nys saahaa kissakalaa. Ja kossua, lisää Sima ja nousee kuskin penkiltä.

Ennen kuin Sima lähtee paikaltaan, hän korostaa vielä sano-
maansa painottamalla ilkeilyllä jokaista sanaa.

– Ny. Saahaa. Kossua.

Sima nauraa hyväntuulisesti, pujahtaa ulos ja kiiruhtaa Kaapin perään. Kaksikko on ollut aina keskenään kuin paita ja perse. Nyt paita ja perse tarpovat tiheysateessa ylpeästi kohti teltaansa kissakala toisen olalla.

Loputkin sukeltajat alkavat putkahdella merestä takaisin leirikentälle. Uneliaan lepohetken tilalle on syntynyt touhukasta hyörintää ympäri leiriä.

Joku täyttää paineilmalaitteita kompressorilla, joka puoles-

taan täyttää kentän yksitoikkoisella päkätöksellään. Rinteessä näkyy Kaapin kissakalan lisäksi pari isoa kampelaa, ja ne houkuttavat taivaalle muutaman nälkäisen lokin arvioimaan niitä.

Telttasaunalla on pari heppua laittamassa tulia kivikasan alle. Kun kivet saadaan kuumennetuksi, tuli sammutetaan ja kivien päälle laitetaan vanha huvilateltta, ja leirisauna on valmis kylpijöille.

Pian Kaappi ja Sima palaavat bussiin. Kylmän sukelluksen perään vatsa kaipaa ruokaa.

Kaksikko joutuu syömään lähinnä muiden jämäräruokia. Tällä kertaa heille löytyi jostain rasiallinen maksalaatikkoa, ja Kaappi alkaa lämmittää sitä kulahtaneessa teflonpannussa bussin nestekaasuliedellä.

Kaappi on nyreissään maksalaatikosta. Pahantuulisuuden voi hyvin ymmärtää, sillä kaksikolla piti olla paljon paremmat eväät loppuviikkoa varten. Sima nimittäin lähti keskiviikkona kauppareissulle Vesisaareen mutta ei krapulaisensekavana muistanut ostaa sieltä mitään ruokaa.

Simalla oli palatessaan kaupakassissa vain pullo Coca Colaa ja musta pipo. Silloin Kaapilla paloivat hihat.

– Mitä me syyää loppuviiko aikana? Hä? Tää pipo vai?

Onneksi meressä on kuitenkin runsaasti kalaa. Illalla on tiedossa kaikille oikea juhla-ateria.

Bussiin tulee lisää nälkäisiä sukeltajia. Veljekset Harjunen ja Nuuskis kapuavat sisään, ja heillä on mukanaan kaksi sissimuonapussia. Harjunen ryhtyy touhuamaan vesikattilan kimpussa, jotta foliopussit saadaan kuumennetuksi siinä.

Veljesten isä harrastaa metsästystä, ja hän on ostanut jostain alennusmyynnistä järkyttävän ison laatikollisen sissimuonapusseja. Valitettavasti vain kaikki laatikon pussit olivat samaa laatua – eli kaalilaatikkoa – ja viikon aikana veljekset ovat ehtineet perin juurin kyllästyä siihen.

Nuuskis yrittääkin ensin kaupata omaa kaalilaatikkopussiaan meille muille, mutta kukaan ei tartu syöttiin. Veljesten lisäksi jo koko bussilastillinen sukeltajia on kyllästynyt kaalin makuun Norjan-reissun aikana, ja Nuuskis joutuu tyytymään jälleen kerran tympeänmauttomaan sissiruokaansa.

Sissimuonan lämmitessä vesikattilassa Nuuskis ja Harjunen

kiistelevät siitä, kumman vuoro on tiskata astiat tällä kertaa. Kiista päättyy ratkaisemattomaan, ja molemmat päättävät syödä muonan suoraan pussista, jotta tiskiinkin päättyy vain lusikka.

Seuraavaksi ovesta lappaa sisään varsin epäsuhtainen sukeluspari Peke ja Omppu. Peke on minun kanssani saman ikäinen, 18-vuotias, ja vielä varsin kokematon sukeltajana. Omppu taas on yli 35-vuotias ja jonkinlainen isähahmo meille nuoremmille sukeltajille.

Annan hepuille tilaa pienen ruokapöydän äärestä. Nousen ylös, menen keittotason ohi bussin keulaan ja istuudun moottorikopan päälle katselemaan maisemia. Tihkusade näyttää tauonneen vaihteeksi ulkona.

– Kuka sai nuo kampelat tuolla?

– Mää ammui yhe ja Omppu sai toise, Peke vastaa Harjusen kysymykseen.

– Ne ei mahu savustuspönttöä yhtä aikaa. Ne pitää savustaa kahessa erässä, huolehtii Nuuskis.

– Oha meillä vittu koko ilta aikaa, sanoo Sima.

– Missä se kissakala oli, Omppu kysyy.

– Lähellä niitä kuruja. Missä ne levät loppuu.

Kaappi esittää samalla käsillään alaspäin viettävää rinnettä ja kissakalan kuolinpaikkaa.

Nuuskis ja Harjunen saavat umpitylsän kaalilaatikkonsa kuumaksi ja tulevat pöytään syömään. Sima odottaa pöydässä kärttyisänä tyhjän lautasen äärellä.

– Mikä siinä maksalaatikossa voi kestää näi kaua? Mää kuolen nälkää!

– Älä hoppuile siinä. Oo onnelline ettei su tarvii syyä tätä pipoo, Kaappi vastaa Simalle kipakasti.

– Eikö sitä voi lämmittää yhtään nopeemmi?

– Älä vittu opeta isääs naimaa.

Samassa Kaappi tuo kuitenkin paistinpannun pöytään, ja heput pääsevät lopultakin syömään.

Nuuskis ja Harjunen ovat ilmeisesti varsin nälkäisiä, koska sissimuona katoaa mauttomuudestaan huolimatta vauhdikkaasti heppujen suihin. Sima ja Kaappi nautiskelevat ruokansa verkkaisemmassa tahdissa.

Peke on kaivanut jostain kassistaan nötköttipurkin ja vuolee

Syvä sukellus on omaelämäkerrallinen tarina Kekkoslovakian ja kylmän sodan aikakaudelta syksystä, jolloin urheilusukellusta harrastava nuorukainen on astumassa aikuisuuteen.

Romaanin päähenkilöä askarruttavat suuret kysymykset omasta ja maailman tulevaisuudesta.

Kiireellisintä vastausta vaatii kuitenkin poltteleva epätietoisuus siitä, miksi päähenkilöllä ei ole vielääkään oikeaa tyttöystävää vaan häntä kiihottaa ajatus alastomasta, vanhemmasta miehestä.

"Sitten katson Armasta suoraan silmiin, lähes julkeasti, ja huomaan olleeni oikeassa. Ne ovat surumieliset ja kauniit, äärettömän kauniit.

Noihin yöntummiin silmiin voisi helposti hukkuu, mutta mikä armollinen kohtalo se olisikaan."